

Det Anarkistiska Biblioteket

Porträtt av en anarkistisk general

Generalmajor Miguel Garcia Vivancos' militära karriär

William Runacre

William Runacre
Porträtt av en anarkistisk general
Generalmajor Miguel Garcia Vivancos' militära karriär

sovversiva.wordpress.com

*Översatt från struggle.ws, som skriver: Den här artikeln är från
nyhetsbrevet 'abanderado' – som täcker alla aspekter av det spanska
inbördeskriget*

sv.anarchistlibraries.net

Miguel Garcia Vivancos var en aktiv anarkist före det spanska inbördeskriget och hade varit medlem i affinitetsgruppen Los Solidarios på 1920-talet tillsammans med några av de mest berömda spanska anarkisterna, däribland Buenaventura Durruti, Juan Garcia Oliver, Gregorio Jover och Francisco Ascaso. Han lämnade den här gruppen 1930 och vägrade gå med i den igen senare på 1930-talet, då Garcia Oliver ville reformera den, då han inte ville vara medlem i samma grupp som Durruti, som han tyckte var osamarbetsvillig och alltför impulsiv. Tidigt 1936 fungerade han som mellanhand i diskussionerna mellan katalanska Esquerra och den anarkistiska affinitetsgruppen Nosotros, och fastän medlemmarna i Nosotros litade på honom var han inte medlem (möjligen för att Durruti var medlem i den här gruppen).

Garcia Vivancos var i Barcelona när armén reste sig mot regeringen, och han var involverad i kuvandet av deras revolt där den 19 juli. Han deltog på mötena den 20 och 21 för att planera strategin för framryckningen in i Aragonien, och ordnade transport av den 60-man starka CNT-gruppen som lämnade Barcelona senare den månaden för att sporra anarkisterna i Valencia till att genomföra avgörande angrepp på de rebelltrupper som fortfarande höll ut i staden. Eftersom han arbetade som taxichaufför tillbringade man mycket av de kommande veckorna som Garcia Olivers chaufför.

I mitten av augusti kallade Garcia Oliver på honom och Gregorio Jover för att assistera i rekryteringen av en styrka på mellan tio och femton tusen anarkister för att starta en avgörande offensiv för att slå hål på den nationalistiska frontlinjen i Aragonien. CNT-Barcelonas dagstidning, Solidaridad Obrera, innehöll ett upprop i sitt nummer den 19 augusti till frivilliga att ansluta sig till "La Columna Los Aguiluchos" som organiserades i Bakuninkasernerna. Olyckligtvis för dem så stötte deras plan på ett större hinder eftersom CNT-syndikaten bara gav tillstånd till sina medlemmar som var mellan 16 och 18 att gå med i den här kolonnen, då de var rädda för att om en större mängd av deras medlemmar lämnade Barcelona skulle det både beröva krigsindustrin på mankraft och lämna CNT-Barcelona utan aktiva medlemmar.

Både Garcia Oliver och Garcia Vivancos var äcklade av syndikatens beslut, och den senare tyckte att även om syndikatens vägran att släppa sina medlemmar skulle hindra dem från att organisera den avgörande styrka de hade planerat, så borde de i alla fall organisera kolonnen då den kunde inkorporeras in i den anarkistiska enhet som tjänstgjorde på Aragonienfronten. Sålunda sattes rekryteringen igång och den 28 augusti gav

sig kolonnen av mot fronten. Den marscherade ut ur Bakuninkasernerna och strömmade nerför Via Layetana med röda och svarta fanor fladdrande, förbi Casa CNT-FAI, och gavs ett officiellt avsked av general Aranguren, ledaren för Civilgardet, som lämnade över fyra k-pistar till Garcia Oliver. Den katalanska Antifascistiska Milikommitténs propagandadepartementet var också närvarande, liksom Juan Pens, kommitténs Esqueradelegat.

Kolonnen hade 1500 medlemmar (av vilka över 200 var kvinnliga), och hade kapten Jose Guarner som sin militära rådgivare (till vilken Vicente Aranda tillägnade sin film "Libertarias"). Kolonnen var beväpnad med gevär och ett antal kulsprutor, och hade en del pansarfordon till support (ytterligare pansarfordon anlände strax efter att den nått fronten, däribland ett jord speciellt till Garcia Oliver av fabriken Hispano-Suiza). Med tanke på att rekryteringen hade tillkännagetts först den 19 och kolonnen hade lämnat Barcelona den 28, fanns det inte mycket tid för dess medlemmar att tränas eller att förbereda sig på det militära livets obekvämligheter, vilket snart skulle bli tydligt.

Kolonnen lämnade Barcelona med tåg och reste till Grañen i Huesca-provinsen där de tillbringade en natt i en skog. De räddes av lokalbefolkningen att inkvartera sig där eftersom det var en bra plats att sova på och skulle ge skydd på morgonen från att synas från luften, om än kolonnens ledare inkvarterade sig i själva staden.

I sin självbiografi berättade Garcia Oliver hur han just höll på att förbereda sig för att sitta ner och äta när Garcia Vivancos stormade in för att meddela att de hade fått ett myteri på halsen. Det hade inte varit möjligt att laga ett varmt mål mat och därför hade kalla ransoner utdelats. Många medlemmar i kolonnen klagade på detta, för som kämpar för den sociala revolutionen tyckte de att de förtjänade bättre. Garcia Oliver bestämde att det var bäst att inte överreagera på deras klagomål och efter att ha ätit sin egen kalla ranson gav han sig av till skogen med ett antal beväpnade följeslagare. Där talade han till de samlade milismännen och -kvinnorna och gav dem chansen att skjuta honom i ryggen. Trots mycket muttrande avböjde de att utnyttja den här chansen och lugnade så småningom ner sig. Även om det här utbrottet var lätt att ta itu med så visade det att kolonnen fortfarande hade långt kvar innan den kunde bli en effektiv arméenheter.

Från Grañen fortsatte kolonnen till Vicien vilket var den närmaste av anarkister hålla positionen före Huesca. Här välkomnades de av Domingo Ascaso och Cristobal Aldabaldetresco från Röda och Svarta kolonnen. Den här kolonnen täckte Barbastro, Grañen och Vicien, och 'Los Aguiluchos' intog position vid sidan av dem. Det varma välkommandet och den assi-

stans de fick från de mera erfarna medlemmarna i Röda och Svarta kolonnen hjälpte till att vänja Los Aguiluchos med krigets obekvämligheter. Kolonnen gjorde sedan Castilio de Vicien till sin bas. Detta var en stor bondgård med några stora bombskydd i närheten som hade byggts av Valero, en byggnadsarbetare i CNT.

Efter att de hade slagit sig ner ägde en konferens rum där Ascaso och Aldabaldetresco rapporterade att saker inte gick väl på deras del av fronten eftersom kolonnerna inte samarbetade effektivt. Även om miliserna inte retirerade så var de lika ovilliga att starta några storskaliga offensiver, därför hade de alla grävt fast sig. På det här mötet beslutades det att dela kolonnen i två, med Garcia Vivancos som befäl över den första delen som fungera som förtrupp. De fick några fordon av Damians (även känd som Pancho Villa), däribland några motoriserade kantiner.

Frontlinjen besköts emellanåt av nationalistiskt stridsflyg som brukade anfalla närhelst de såg något tecken på rörelse. För att förhindra detta posterades vaktposter ut för att speja efter fiendeflyg och ifall något siktades startades larmklockor så att alla skulle hinna ta skydd. Los Aguiluchos var alldeles i närheten av den italienska Malatestabataljonen och en kväll när Garcia Oliver hade bjudits in på en måltid av Carlo Rosselli, bataljens ledare, blev enhetens reserver och transportmedel som fanns i en skog bombade och beskjutna av nationalistiskt stridsflyg. Chaufförerna och deras assistenter drabbades av många förluster och Garcia Oliver beskrev skogen som en slaktscen med många döda hängande ut ur hytterna på sina lastbilar. Det upptäcktes senare att en nationalistsympatisör hade placerat ut glasflaskor som glittrade i solskenet på lämpliga måltavlor, och flera hittades på trädstammar i skogen som attackerades.

Ett möte med alla kolonnledare på Huescafronten sammankallades av överste Villalba där det beslutades att starta en offensiv klockan 05.00 morgonen efter längs hela fronten. Den här operationen var ett totalt misslyckande då den största stormningen inte började förrän klockan 07.00, med alla de andra anfällen igång klockan 08.00. Dock hade kapten Medrano som gav attacken artilleriunderstöd fått slut på granater vid det laget.

Garcia Oliver kallades tillbaka till Barcelona av Mariano Vazquez, nationalsekreteraren för CNT, och han for med humöret i botten då han kände att hans ursprungliga plan att ta en stor och ny enhet in i linjen för att uppnå ett avgörande genombrott hade misslyckats. Han lämnade Gregorio Jover som befälhavare över kolonnen med Garcia Vivancos som andre befäl.

bara marschera i slutna led och hade inte ens lärt sig att skjuta med ett gevär eller kasta en handgranat. Det fanns inte gevär till allihop och många av gevärens de hade var i dåligt skick.

25 divisionen drabbades hårt vid tillbakadragandena i mars 1938 och skickades till den lugnare center-södra regionen för att återhämta sig, där de blev en del av den XVII kåren. Garcia Vivancos avlägsnades sedan från befälet och ersattes av Eusebio Sanz. Under sin militära karriär var Garcia Vivancos en stor drivande kraft till militariserandet av miliserna och han hjälpte också till att upprätthålla disciplinen längs Aragonienfronten under Majdagarna. General Lister beskrev honom och de andra anarkisterna som han slogs vid sidan av som ”magnifika och disciplinerade”. Han fick fina lovord av general Pozas, som hyllade hans uppförande vid slagen vid Belchite och Fuentes de Ebro. Kanske kom de starkaste känslorna från Emma Goldman som träffade honom under sina resor till det republikanska Spanien. Hon beskrev honom som ”en född ledare” som var ”mycket älskad av sina män”. Kanske gick hennes acklamationer för långt när hon beskrev honom som hjälten från Belchite och mannen som erövrade Teruel, om än han utan tvivel lämnade ett stort bidrag till de republikanska krigsansträngningarna vid båda dessa slag.

Det var i september 1936 som Garcia Vivancos startade en kampanj till stöd för militarisering, och i detta fick han stöd från majoriteten i den bataljon han ledde. Han var dock tvungen att utesluta en medlem från en ”puritansk” grupp som konsekvent motsatte sig hans auktoritet. Många dispyter ägde rum i kolonnen, där både Garcia Vivancos och Jover presade på för militarisering. Den ledande motståndaren till militarisering på Huescafronten var Domingo Ascaso, vars kolonn inte blev militariserad förrän i februari 1937. Vid Los Aguiluchos ihopslagning och inträde i Folkarmén sattes han som befäl över den blandade 125 brigaden, som bildades ur de tidigare kolonnerna Ascaso, Los Aguiluchos och Röda och Svarta. Han huvudproblem vid den här tiden var med de anarkister med starka viljor som fortsatte att göra motstånd mot militariseringsprocessen, särskilt i Malatestabataljonen.

Han lyckades med framgång övertala POUM:s 29 division att inte lämna fronten under Majdagarna, samt de av hans egna trupper som ville fara dit och slåss mot kommunisterna. Tillsammans med Ricardo Sanz och Gregorio Jover, befälhavarna för de 26 och 28 divisionerna, bidrog han enormt för att upprätthålla Aragonienfronten medan striderna rasade i Barcelona. Under sommaren påverkade han den 29 divisionen att utesluta en del av sina medlemmar som fortfarande gjorde motstånd mot militariseringsprocessen, om än han motsatte sig ordern att upplösa POUM.

På sommaren 1937 slogs hans enhet i slagen vid Belchite och Fuentes de Ebro, där han fann Antonio Ortiz vara osamarbetsvillig. När general Pozas, ledaren över den Östra Armén, beslutade att peta Ortiz från befälet över den 25 divisionen, sände han Garcia Vivancos till hans plats. I enlighet med den vanliga praktiken på den tiden måste Pozas' utnämning av Garcia Vivancos lämnas till CNT:s nationalkommitté, som gick med på hans rekommendationer och tillät att Ortiz ersattes.

I december 1937 var den 25 divisionen på plats för republikens anfall på Teruel som en del i den XXII Armékåren som stod under befall av Ibarrola, en hängiven katolik och officer i civilgardet som hade slagits under kampanjen i norr och hade en bra relation med kommunisterna. Den andra enheten i kåren var Enrique Listers 11 kommunistiska division. Vid det här laget betraktades 25 divisionen som en veteran- och erfaren enhet, och de demokratiska beslutens dagar var borta.

Den här gången kände bara de högsta ledarna till kampanjplanen, och divisionen samlades för offensiven vid Corbalsn, Escriche och Cedrillas. Attacken inleddes vid det första gryningsljuset den 15 när de 116 och 117 brigaderna lämnade Tartajada för att storma de nationalistiska ställning-

arna de stod inför. Även om de möttes av hårt motstånd så hade de besatt de nationalistiska försvararnas första linje vid kvällen.

De tillbringade den 16 december med att täta sina flanker, fast de hindrades i sina ansträngningar av vinden och det kraftiga snöfallet. Enheten var oförberedd på det kalla vädret, och när de förflyttade sig fann trupperna det svårt att finna skydd undan klimatets härjningar. Den 17 anföll de Teruels kyrkogård med stöd av 20 ryska T-26-tanks, fast de lyckades bara inta två fiendeställningar. Dagen efter startades framgångslösa anfall på både Teruels kyrkogård som tidigare och Ermita de Santa Barbara, och båda dessa nationalistiska positioner kom nu under konstant eld och regelbundna anfall.

Den 19 framryckte divisionen mellan LaMasía de Santiago och den gamla kyrkogården i Teruel. Trots att deras försök att inta den senare positionen var nu deras ledande trupper bara en kilometer från utkanterna av Teruel. På kvällen drogs en brigad tillbaka för att vila och artilleriet reorganiserades i förberedandet av det stora anfallet på staden, om än detta sköts upp till den 21 på grund av det fortsatt dåliga vädret.

Striderna den 21 pågick hela dagen och in på natten då anarkisterna försökte inta de nationalistiska ställningarna i utkanten av staden, däribland Ermita och Cerro de Santa Barbara, El Mansueto och den nya och gamla kyrkogården, om än bara den senare erövrades. Dagen efter gjorde deras anfall tillfällig halt eftersom XXII kåren beordrades till försvar mot nationalistiska motanfall från norr. Samtidigt framryckte den 40 karabinjärdivisionen, ledd av den anarkistiske majoren Nieto, norrut genom själva Teruel, fast den kunde inte sammanlänka sig med den 25 divisionen på grund av den fortsatta nationalistiska kontrollen över den nya kyrkogården och El Mansueto.

Den XXII kåren tillbringade den 23 med att rensa upp nationalistiska ställningar bakom sina linjer, och den åstadkom några anmärkningsvärda framgångar på morgonen, för Ermita de Santa Barbara föll kl. 05:55, den nya kyrkogården kl. 06:05, kulle 989 kl. 07:55, och El Mansueto kl. 10:10. Dessa framgångar gjorde det möjligt för dem att sammanstråla med den 40 divisionen, om än detta ledde till en del konflikter mellan dem över det erövrade bytet.

Garcia Vivancos' division delades den 28 december då den 116 brigaden förstärkte den 39th divisionen och de 117 och 118 brigaderna förstärkte Listers 11 division för att hålla ut mot nationalistiska motanfall. Den 30 slogs divisionen som en enda enhet igen då den intog positioner på den gamla kyrkogården, Ermita de Santa Barbara, El Mansueto, och åsarna nä-

ra Esplendosa och norr och väster om Castralvo som vaktade över vägen till Cuenca.

Garcia Vivancos mottog order från Ibarrola att hålla dessa positioner till varje pris. Den 31 höll divisionen linjen mellan Villaespesa och den gamla kyrkogården i förening med 40 divisionen, medan den 11 divisionen reorganiserades i området runt Alfambra och Villalba Baja. Temperaturen hade nu fallit till 18-20 grader minus och de iskalla förhållandena började märkas på männen hälsa. Den 31 december utfördes 58 fot- och handamputationer bara i Listers division. Det var den här dagen som Lister vägrade sända en brigad till frontlinjen fastän han beordrades till det av Ibarrola.

Den 2 januari startade nationalistiska 61 divisionen ett anfall och lyckades knuffa tillbaka en brigad från 25 divisionen och en annan brigad från 68 divisionen, vilka båda retirerade oordnat. En bataljon stormgardister fördes fram till linjen och den lyckades hejda den nationalistiska framryckningen. Den 6 försvarade Garcia Vivancos' män den gamla kyrkogården mot häftiga nationalistiska anfall, fast både de och Listers trupper drogs bort från frontlinjen när nationalisterna återtog Teruel. Även om slaget om Teruel var ett misslyckande för de republikanska styrkorna så var den 25 divisionens ansvar att försvara dess vinningar inte ensamt Garcia Vivancos', för han hade fått ett omöjligt uppdrag.

Den 25 divisionen förblev en del av den XXII kåren och de andra enheterna i kåren var nu de 28 och 66 anarkistiska divisionerna. När divisionen beordrades att återinträda i frontlinjen vid Valdecebro i respons till en nationalistisk offensiv som började den 17, vägrade Saturnine Cared, divisionens politiske kommissarie, att lyda ordern eftersom divisionen saknade vapen och utrustning. Garcia Vivancos exploderade vid detta och bankande i bordet skrek han att "ifall det inte finns några vapen så slåss vi med påkar och stenar, med våra naglar. Denna order måste åtlydas." Medan de grälade kom ordern att rapportera till högkvarteret. Cared gav efter och for till högkvarteret. Han fick höra att han skulle bara få tillräckligt med vapen för att återutrusta divisionen ifall han gick med på att gå med i kommunistpartiet. Då han vägrade fick han inga vapen och tyvärr för 25 divisionen så blev det enda vapenförrådet där de kunnat komma över vapen erövrat av nationalisterna före de kunde nå det.

När den 117 brigaden återvände till fronten utan att ha haft tid att vila eller reorganisera sig blev den förintad i ett nationalistiskt flygangrepp. Brigaden återbildades med 600 nya rekryter, fast den hade fått så mycket stryk att till och med då hade den bara 1831 man. Dessa nya rekryter kunde